

naturligt, at man maatte træde hjælpende til med direkte Pengeunderstøttelse. Men jeg synes, at det vilde være lige saa naturligt, om man i 1913 kom med et Tilbud fra Statens Side til den øvrige Del af Befolkningen, til det Lag, der ligger ovenover dem, der kan blive Medlemmer af statsanerkendte og statsunderstøttede Sygekasser, om man fra Statens Side kom med et Tilbud til dem og sagde: Hvis I danner Sygekasser, som selvfølgelig ingen Støtte skal have fra Staten eller Kommunen eller overhovedet fra det offentlige, saa kan I faa disse Kasser anerkendt, og saa kan I nyde den Sikkerhed, som ligger i Anerkendelsen, bestaaende i, at I kan være visse paa, at jeres Vedtægter er affattede saaledes, at disse Sygekasser er i Stand til at yde, hvad de lover, at deres Regnskabsvæsen er i Orden og endelig ogsaa, at de bliver styret paa lovformelig Maade. Jeg er sikker paa, at Befolkningen vilde sætte Pris paa et saadant Tilbud. Jeg minder om, at jeg i Fjor stod betydeligt svagere med Hensyn til dette Punkt end i dette Øjeblik. Jeg havde ikke udefra hørt noget Krav om saadanne Sygekasser udover de Krav, man kan høre Mand og Mand imellem. Men i Aar er Forholdet anderledes. I Aar mangler jeg ikke denne Røst ude fra Befolkningen. Den har lydt igennem det Andragende, der kom fra en Sygeforsikring, som, saa vidt jeg husker, hedder den gensidige Landbrugssygeforsikring, netop for at søge Anerkendelse paa den Maade, jeg her har nævnt. Da jeg saa, at et saadant Andragende var kommet frem, hilste jeg det med Glæde, thi der lød, hvis jeg maa bruge det Udtryk, Folkets Røst, som jeg i Fjor savnede. Der er Tusinder og atter Tusinder af Mennesker ovenover den Grænse, der er sat og fremdeles vil blive sat for Folk, der kan optages i de understøttede Sygekasser, som har Trang til og Krav paa at kunne lade sig sygeforsikre under den Kontrol, som Staten kan øve, og for hvem det er af stor økonomisk Betydning at kunne blive sygeforsikret. Hvorfor i Alverden ikke give ethvert Menneske den samme Ret? Jeg vil ønske, at Forhandlingen i Udvalget kunde arte sig saaledes, at den Bestemmelse, som den højtærede Indenrigsminister altsaa indfører i § 34, kunde tages ud af denne Lov, og at der ved Siden af kunde komme en Lov, som slet ingen Forbindelse havde med Loven om de nuværende statsanerkendte Sygekasser. Jeg er sikker paa, at det vilde blive hilst med Glæde.

Ogsaa om Fortsættelseskasserne ønsker

jeg at gøre nogle Bemærkninger. Det hedder i Lovforslaget, at naar Medlemmer af disse Fortsættelseskasser, der altsaa ikke alene — det maa man gaa ud fra — optager Medlemmer, som nødvendigvis maa gaa fra de understøttede Sygekasser over i disse Fortsættelseskasser, men som ogsaa vil søge at erhverve sig Medlemmer ad anden Vej, bliver gamle og svagelige, eller i alt Fald naar deres økonomiske Stilling forringes, saaledes at de kunde være Medlemmer af en statsunderstøttet Sygekasse, kan de gaa tilbage igen. Det er en Bestemmelse, som efter mit Skøn er aldeles uholdbar. Tænk Dem et Medlem af en anerkendt Sygekasse, hvis Vilkaar forbedres saaledes, at han tvinges ud af den over i disse Fortsættelseskasser. Saafremt Sygekassevedtægten altsaa ikke har Bestemmelser om, at han maa blive staaende i Sygekassen paa de tidligere nævnte Vilkaar, skal han over i Fortsættelseskassen, medens han endnu er i sine bedste Aar, medens han er arbejdsdygtig, medens han endnu er rask og mest betalingsdygtig, og da har Fortsættelseskassen Indtægten af ham. Men naar han saa bliver gammel og svagelig, og hans økonomiske Forhold som Følge deraf bliver ringere, eller naar der maaske tilstøder Sygdom, hvorved hans Arbejdsevne og dermed hans økonomiske Stilling forringes, kan han gaa tilbage til de statsanerkendte og statsunderstøttede Sygekasser. Ingen statsunderstøttet Sygekasse kan være tjent med at tage disse Arbejdsinvalider tilbage. Eller tænk Dem en Boelsmand, en mindre Gaardmand, som, naar han bliver gammel, sælger sin Ejendom, maaske til en af sine Sønner; det, han faar ud af det, er jo i det aller-væsentligste en Aftægt, som sikrer ham og hans Hustru Ophødet, saa længe de lever; det er hans Formue, og med den kommer han saa som en ældre eller gammel Mand tilbage til sin tidligere Sygekasse. Jeg gads den statsanerkendte Sygekasse, som ønsker at faa den Slags Medlemmer, og som kan være tjent dermed. Derfor anser jeg Fortsættelseskasserne for at være mindre heldige, med et mildt Udtryk.

Jeg finder ingen Anledning til at udtale mig videre om Lovforslaget paa det nuværende Tidspunkt, men jeg vil ønske og haabe, at det dog endelig i Aar maa lykkes os at faa det gennemført. Der ventes med overordentlig Længsel ude i Befolkningen paa denne Lov, og jeg tror ikke, at Rigsdagen bør forholde Befolkningen denne Lov længere. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til en saa velvillig Behandling som overhovedet mulig. Jeg har her fremsat